

Molnár Illés Gábor

LÁNCREAKCIÓK

1. No, ne húzd ki magad, Paks!
 Se ne érezd magad feszélyezve,
 Fricskát most nem te kapsz,
 Legyen most tollamra tűzve
 Megyeszékhelyem: Szolnok.
 Ott történtek eme perverz dolgok.
 Mikor még tán az atomreaktor
 Amott még halvány gondolat sem volt,
 Sőt mikor még a világon se,
 Ily láncreakció már akkor is folyt
 Világszerte!
 Méghozzá itt, egy hír szerint imigyen:
 (De szenvedő alanyát nem irigylem.)
 Ily bölcsesség szállta meg McMurfit:
 Hogy mi elpusztulhat, az el is romlik.
 Így esett az meg egy hűtőszekrényel,
 S ehhez egy háziasszony szerelőt igényel.
 De a szerelő csak nem jön, s neki menni kell
 Bevásárolni,
 Hogy ebédre azért még legyen valami,
 Mire a férje megjön ebédelni.
 A kulcsot átadja szomszédasszonyának,
 Hogyha jön a szerelő, ne legyen az másnap
 Megjavítva.
 Ehhez viszonyítva
 Rövidesen meg is jött.
 Már szerelte is, sőt
 Derékig a fridzsiderbe hajolt,
 Mikor a cekkeres hölgy behatolt
 Saját lakásába.
 De rövidzárat okozott a sok gond,
 S kiment fejéből a
 Szerelő esetleges jelenléte.
 S ő, a balga, azt hitte,
 Hogy nem más az, mint férje,
 Ki a hűtőben matat,
 Ebédet keresve.
 Mert érkezett ő megkésve
 A traccsolás miatt.
 E helyzet egy hátsó gondolatra is ad
 Okot:

*A hölgy lehajolva két golyót megfogott
A kék munkásnadrágban.
Ez oly váratlanul érte emberünket,
Hogy ijedtében felegyenesedett.
De isten úgy büntet
Meg mást mostanában,
A baj okozója helyett,
Hogy fejét úgy bevágta a szerencsétlen,
Hogy máris elterült lenn,
A konyha-kövezeten,
Egy idegen lakásban.
A hölgyre nagy hatás van
Ebből kifolyólag,
Merthogy ez a hólyag
Lám, nem is a férje.
S szalad jajveszékelve,
Hogy a mentőket kérje
Az ájult idegen segítségére.
A szomszédasszony is ájtott,
S hökkenve kérdezte,
A konyhaköre lökött
Hűtőszerelőre nézve:
„Mi történt a szerencsétlennel?” —
Az szól, mindent lerendezve a mentőkkel:
„Jaj, ne is mondjam,
Azt hittem az uram,
S hátulról „megzacskóztam”,
Mert a hűtőbe volt bújva.
A férjemen pont ilyen ruha
Volt: kezeslábasa bújít.
Ez bevágta a fejét, és elájult.”
Ezen a barátnő olyan jót nevetett,
Hogy nevéttében levert egy befőttés üveget,
És hát persze
A fekvő
Szerelő
Kopasz fejére!
S az üvegben
Hát éppen
Paradicsomos lecsó volt!
S úgy nézett az ki, mint holt,
Kit jól agyonverték.
Így érkezett meg
A rohamosztag.
S magukkal egy hordágyat hoztak,*

És rápakolták a szerencsétlent.
 Kérdezték: „Mi történt a férjével?”
 „Még csak nem is férjem,
 Sőt, nem is ismerem”.
 „Hagyd, hogy elmeséljem”,
 Szól a szomszédasszony,
 Ki viszket, hogy ilyet mondhasson:
 „Hiszen az én érdemem
 Is, hogy így járt a szerencsétlen!”
 S elmesélte a történeteket.
 Ezen a két mentős olyan jót nevetett,
 Hogy a lépcsőn lefelé menet:
 A hordágyról a szerelő leesett,
 És keze-lába eltörött.
 E történet így végződött.
 Ó egy peches ember,
 Hát érje be ezzel!

2. EGY MÁSIK ESET

A Damjanich-fürdőben esett.
 Egy hölgy a medencéhez kijött meztelen.
 Észre sem vette, hogy teste lenn
 Sincsen betakarva.
 Csak mikor a víztükörben meglátta.
 De akkor oly nagyot sikoltott,
 Hogy aki eleddig nem látott
 Egy meztelen hölgyet ott,
 Most mind odafigyelt,
 Hogy egy nő ugyan mi lelt,
 Hogy ruha nélkül jött fürdeni?
 Vagy nagyon meghúzták,
 És ez izgatta agyát,
 Vagy nem dugta meg senki,
 Már hosszú ideje.
 S neki menekülnie
 Kellott az öltözőbe.
 Bizony, akkor még ily prúd világ járta.
 És vesztére, egy férfi jött a járda
 Közepén, vele szemben,
 Egy frottír köpönyegben.
 Mert a nő lehúzta azt róla,
 Mitől a férfi úgy el volt ámulva,
 Hogy mit akar tőle egy meztelen nő?
 S miért oly fesztelen ő?

Hogy észbe sem kapott,
Máris elbúcsúzhatott
A fürdőköpenyétől.
A világ nem összedől,
De hát ilyenképpen
Ő állt ott meztelen,
S majd futott
A betakarózott,
Idegen nő után!
No, de útja nyomán,
Hogy kiabálva
Futott utána:
Sorra felugráltak a napozó,
Csupasz mellű nők,
Kik hitték: a célpontok ők.
Nekik ebből az volt az apropó,
Hogy a szőrös, meztelen férfi
Biztos rájuk éhes.
S ahogy a melltartót kényes
Szervükről levették, napoztatni
Hátsó felüket:
Csak így lehetett,
Hogy ijedtükben szaladtak szerteszét.
Közben a férfi látta csak hűlt helyét
Az ismeretlen nőnek,
S a köpönyegének.
S lógó orral és pocccsal
Tárgyal az úszómesterrel,
Hogy adna rá valamit éppen,
Mert a kabinkulcs is a zsebében
Maradt.
De, ki arra haladt,
Neki mesélhet bármit ez
A l á t h a t ó a n perverz,
Pucér egyén,
Ki nézett ki hülyén,
A nők kacagó kereszttüzeiben.
Mert rájöttek, hogy nem éppen
Veszélyes rájuk nézve.
S hogy fejeződött be?
Már elmosódott a vége,
Így maradt csak a lényegről emléke
Eme szemlélődőnek,
S persze néhány nőnek.

3. ÉS A HARMADIK TÖRTÉNET

Jászberényben történt meg.
 A szőlőből hazafele jövet
 Megállítottam a biciklimet,
 Mert a vasúti sorompót leengedték.
 Elöttem egy paraszt vezetett egy kecskét.
 De őt a sorrend nem feszélyezte.
 Így hát a kecskét előre vezetve
 Várta a vonatot.
 Közben felsorakozott a várakozók serege.
 A vonat nem jött mégse'.
 Egy motor egy kocsi előtt pufogott.
 Idegesíthette a lovat nagyon ott,
 Mert az a motoros vállába harapott.
 Ez mérgében a motorról leszállott,
 S a lónak öklével a pofájába vágott.
 Az meghökölt,
 És lelökött
 A kocsival az árokba egy Trabantot.
 Ez eseményekre, tessék:
 A paraszt sorompóhoz kötötte a kecskét,
 Hogy megnézzze,
 Mért vannak oly sokan összeseregelve?
 S egyszer csak magasba emelkedik a kecske!
 Mert a vonat elrobogott,
 És felhúzták a sorompót.
 Még szerencse, hogy nem távirányítós volt,
 Így a bakterházból azt leeresztve,
 Életét köszönhette
 Egy lónak a kecske.
 Persze,
 Csak közvetve.
 És áttételesen, miért ne:
 Figyelmeztetésül — Paksra is érte! —
 Szemléltessük, hogy a környezetszennyezése,
 Milyen veszélyes az élőlényekre!

4. MOST LEÍROK

Olyan reakciót,
 Mely, mint az elektromosság
 Vagy az inger terjedése:
 Eme hasonlatosság.
 Már olyan gyors a hatás,

Mint egy atomvillanás!
Betértem egy zenés étterembe
Vacsorázni, egy nyári este.
Előttem mindenféle
Nők és férfiak
Vidáman táncoltak.
S mi lezajlik egy pillanat
Tört része alatt,
Mit leírni hosszan tudok csak:
Egy kecskeszakállas, táncos úr eme szőrzete
Egy „angolbogyós” asszonyság mellét ingerelte,
Ki kacagva hátracsapta fejét.
Csikófark frizurája hegyével egy pincért
Kopasz fején megcsikizve,
Ki oly alacsony volt.
És éppen hozott
Pár adag fagyaltot.
De ettől kapott
Olyan táncra,
Hogy lebillent a tálca,
S a fagyalt dőlt
Egy másik hölgy
Mély dekoltázsába,
Ki a krémest falatozta.
Ez őt úgy megzavarta,
Hogy felcsapott a villa,
És, ó, milyen rémes:
Partnerét betakarta
A franciakrémest!
De ezzel még nincs vége!
Én, ki mindezt végignézve
Teli szájjal, sárgaborsó főzelékkel:
Úgy elfog engem egy röhögési inger,
Hogy e plakátragasztóval betérem a szemközt ülőket,
Kik az egészről semmit sem értettek.
S a sárgaborsó úgy képükbe spriccel,
Hogy élnem kell eme régi viccel:
Mintha macska fosott volna
A ventillátorba!!!
Konyec fityma!

Jász rokonaink, az oszétek verseiből*
Szvetlana Nagajeva: OSZÉT ASSZONYI LÉT

A lelkem kristálytisztá szilánkjait
Az álmatlanság éjbe szórta.
Hisz az asszonyi élet nehéz s rövid,

*Harmatban olvad napsugárba.
Szomorúságomban érintésével
Eltörli, mi nem kedves szívemnek.
A pénzhajszja keservei benne tűnnek el,
S a sors-szaggatta gyászos életek.
A Föld szorításában égő lelkemnek
Apró részecskéi maradhatnak meg,
Emlékművemként sziporkáznak fenn,
Mint csillagok a hajnali csendben.*

ARDONI VÉN TÖLGYFA

*Fenséges tölgy! Hús árnyad adod nekem,
Hány kérdésre keresed a választ?
Mi mindent láthattál hosszú éveken,
Hányszor hullattad lombkoronádat?
Hallgatag szoborként állsz itt sok éve,
Gyökered táplálja a folyópart,
És mennyi ágad tör a magas égre,
Megerősödsz, túlélve sok vihart.
Én, az ember, eddig élni nem tudok,
Testemben nincs e hatalmas erő,
Bár átérzek sok örömet, bánatot,
Szomorúság nem ettől jó elő,
Hanem, hogy kialszik földi életem,
Sötétség vesz körül siromban csak,
Nem hagy más nyomot utánam semmi sem,
Valaki nincs! – jelzi a világnak.*

Utasi Hajnalka:

ANGYALARCBA FORDULT NYÁRI KARC

*Sárga loknik kacagnak,
Súgva-búgva vihognak.
A mező csupa angyalarc,
Pillanatkép: nyári karc.*

*Dámák vonulnak,
ameddig a szem ellát.
Napra várnak,
Alkotják az a capellát.*

*Kacéran fordulnak, forognak.
Míg az Est kopogtat.*

*Bál elomlik,
Dal iramlik,
Fény hajózik.*

Csend.

*Hajnalpír bolydul,
Mosoly szabadul.
Napbárka fordul,
Aranyméz csordul.*

*Sárga loknik kacagnak,
Súgva-búgva vihognak.
A mező csupa angyalarc,
Pillanatkép: nyári karc.*

SZÁRNYAK NÉLKÜL

*San Gennaro véréből
serkent elő Márai
rátaláltam
Szindbáddal együtt
indulunk haza*

Ki teremtettél húsból, hitből, vérből, versből.

*szárnyatlan létünkéből
ráncolt homlokkal iszik a reggel
hozzánk bújik a nap
ki vagy ? – kérdez a felejtő.
ki vagyok ? – válaszolj, Teremtő !*

Ki teremtettél húsból, hitből, vérből, versből.

*fáj az üresség, a hiány !
minden angyal
Hozzád kiált !
várj !
hozom és tűzre dobom
az emberi árulást !*

Ki teremtettél húsból, hitből, vérből, versből.

*szóltál: adjak és segítek
megyek adok, nem kérek
nem panaszlom, ha belém tépnek
Édesanyám szíve lámpás
nem enged át kísértésnek
bennem szent a jóság*

*sorsom húsból, hitből, vérből, versből csorgatod
testem földi
szellemem égi vízben mosdatod
kérelek, Uram, adj erőt a folytatáshoz !
bár tudom,
szárnyak nélkül
itt lenn elbukom*

*PÁVAÉNEK
MENNYBE MENTEK A JÁSZSÁGI TÁNCOSOK
PÁVAÉNEK (PARAFRÁZIS NÉPDALRA)*

*Lement a nap, nincsen meleg,
Pávaének bennem kereng,
Barna leány benne forog,
Szőke legény rámosolyog.
Este van már, nincsen meleg.*

*Forog a szerelemkerek,
Kézen fogva bandukolunk,
Arcunkra pírt csókoltatunk.*

*Szőke legény benne forog,
Barna leány rámosolyog,
Pávaének bennem kereng,
Lement a nap, nincsen meleg.*

*Kézen fogva bandukolunk,
Arcunkra pírt csókoltatunk,
Pávaének bennem kereng,
Lement a nap, nincsen meleg.*

Este van már; nincsen meleg.

Táncuk már a Mennyben kereng ...